

νο αποτελεί παράφραση της «Μικρᾶς Συνόψεως», συμπληρωματικά έργου του τέλους του 13ου αι.¹⁵, καθώς σε αρκετά σημεία απαντώνται προσθήκες του συγγραφέα από άλλες πηγές, ακόμη και από αταύτιστες. Κωνσταντινούπολη.

S. Perentidis, *Théodose Zygomalas et sa Paraphrase de la Synopsis Minor*, Athènes 1994 (*Forschungen zur Byzantinischen Rechtsgeschichte, Athener Reihe*, 5), σ. 103-308.

«... ΑΡΧΗ ΤΟΥ Γ (ΣΤΟΙΧΕΙΟΥ)

Γ.19 Ἐὰν τινὰς παλλακὴν ἔχη, ἤγουν γυναῖκα χωρὶς νομίμου γάμου, καὶ συνοικῆ καὶ συγκοιμᾶται μετ' αὐτῆς, ἢ καὶ μὲ τὴν ἀπελευθέραν του, καὶ σαρκικῶς νὰ συμμίγνται, καὶ λάβῃ παρ' αὐτῆς τι ὡς προῖκα, ἔκτοτε ὡς γυνὴ του κρίνεται. Καὶ οἱ ἐξ αὐτῆς παῖδες γνήσιοι, ἂν καὶ ἐγεννήθησαν ἢ καὶ πρὸ τοῦ δοθῆναι τι αὐτῶ, ἢ μετὰ τὸ δοθῆναι εἰς προῖκα ὡς εἶπομεν, κᾶντε πολλὰ κᾶντε ὀλίγα.

[Fons non invenitur]

Γ.20 Ὅποῦ ἔχη παιδία μὲ μίαν γυναῖκα πὸν νόμος δὲν ἐμπόδιζει καὶ νὰ τὴν στεφανωθῆ ὅταν θέλῃ, καὶ ἢ εἰς διαθήκην ἢ ἄλλοῦ τὰ ὀνομάσῃ παιδία του, φυσικὰ καὶ γνήσια του παιδία λογίζονται, καὶ ὡς νόμιμα εἶναι, ὅτι καὶ δὲν τὰ ὀνομάσῃ φυσικὰ του παιδία ἢ γνήσια.

[Fons non invenitur] ...»

ΑΚΑΔΗΜΙΑ

ΑΡΧΗ ΤΟΥ Γ (ΣΤΟΙΧΕΙΟΥ)

ΑΘΗΝΩΝ

Τ.8 Ἐν τοῖς χρόνοις τοῖς παλαιοῖς, δώδεκα οἱ ἔχοντες διὰ τὰ ἑκατὸν ἔδιδον πρὸς τὸ κοινόν, ὡς κουμέρκιον εἶπεῖν ἢ βοήθειαν διὰ τὴν κοινότητα, ὅπερ νῦν τὸ αὐθεντικόν ἐστὶν ἢ παλαιὰ κοινότης. Οἱ δὲ μὴ ἔχοντες καὶ ἄλλοι πάντες λοιποὶ ἐξ ἐπαρέχον. Ὅστε φαίνεται ἐκ τούτου καὶ διὰ τοὺς τόκους, ἀπὸ τὰ εἰς βέβαιον καὶ σιγοῦρα διδόμενα μισόν, ἦτοι ἕξ, ἐλάμβανον. Ἀπὸ δὲ τὰ ἄλλα, τὰ κίνδυνον ἔχοντα, διπλοῦν, ἤγουν δώδεκα.

[Fons non invenitur, cf. SMin. T.6]

Τ.9 Καὶ διατὶ τῆς λίτρας ἑβδομήκοντα δύο οὔσης νομίσματα, ὁ τόκος ἑκατοστιαῖος λέγεται; Ὁ Ἀρμενόπουλος σαφηνίζει ὅτι δώδεκα οἱ ἔχοντες ἔδιδον εἰς τὸ κοινόν, καὶ ἕξ οἱ μὴ ἔχοντες.

[Fons non invenitur, cf. SMin. T.6] ...»

149γ

1585-1818. Ἰδιωτικά δικαιοπρακτικά έγγραφα. Ἄνδρος.

15. Για την χρονολόγηση της Μικρᾶς Συνόψεως στα τέλη του 13ου αιώνα βλ. S. Perentidis, «L'empereur né le jour de Pâques: Michel IX Paléologue et la date de la Synopsis Minor», *Fontes Minores* 7 (1986), σ. 253-257· πρβλ. ὅμως καὶ ἄλλη εκδοχὴ υποστηριχθεῖσα παλαιότερα ἀπὸ τον ἴδιο στη μελέτη του «Recherches sur le texte de la Synopsis Minor», *Fontes Minores* 6 (1984), σ. 219-273.

Δ. Πολέμης, Μ. Φώσκολος, «Τὸ ἀρχεῖον τῆς Καθολικῆς Ἐκκλησίας Ἄνδρου», *ΕΕΒΣ* 47 (1987-1989), σ. 135-141, αρ. 1-6.

150

1585-1824. Ἰδιωτικά δικαιοπρακτικά ἐγγράφα. Μήλος.

Ζ. Βάος, *Ναοὶ καὶ ναῦδρια τῆς Μήλου*, Ἀθήνα 1964, σ. 38-39, 86, 94, 102, 113, 115, 257-258, 457-459, 480-487, 490-493, 508-511, 513-516, 544.

151

1586-1691. Ἰδιωτικά δικαιοπρακτικά ἐγγράφα. Ἰκαρία.

Α. Τσελίκας, «Αρχεαικές μαρτυρίες για την Ἰκαρία του 16^{ου} και 17^{ου} αιώνα», *Ἰκαριακά* 31/87 (1990), σ. 49, 52.

152

1587. Γενικό Πληρεξούσιο, Χανδακας.

Εἰρήνη Βλαχάκη, «Πληρεξούσιο τοῦ ἡγουμένου τῆς κρητικῆς μονῆς Καβαλλαράς στο Γαβριήλ Σεβέρο (1587)», *Θησαυροίματα* 15 (1978), σ. 142-143.

153

1587. Διαθήκη. Σίφνος.

Σ. Μουζάκης, «Τὰ μετόχια τῆς Μονῆς τοῦ Ἁγίου Ἰωάννη Θεολόγου τῆς Πάτμου στο νησί τῆς Σίφνου. Οἱ πακτώσεις τοῦ Θεολόγου στη Σίφνο», στα *Πρακτικά τοῦ Β' Διεθνοῦς Σιφναϊκοῦ Συμποσίου*, τ. Β', Ἀθήνα 2005, σ. 276.

154

1587-1679. Προικοσύμφωνα (ιδιωτικά δικαιοπρακτικά ἐγγράφα). Κάϊρο.

Κ. Παρασύρας, «Κρήτες ἐν Καίρῳ κατὰ τὸν ἰστ' καὶ ἰζ' αἰῶνα», *ΕΕΚΣ* 3 (1940), σ. 187-192, αρ. 1-6.

154α

1587-1796. Νοταριακές και διοικητικές πράξεις. Βενετία, Βουκουρέστι, Ἰωάννινα, Παραμυθιά (Θεσπρωτία).

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ